



*Büyük ustamız Refik Durbaş'a...*

## Bölümler

Bir şeyler oluyor galiba! 9

“Aile konuşması” başlıyor 14

Selçuk Amca hayatımıza giriyor 22

Hayatımız değişiyor! 33

Neşe en yakın arkadaşım! 45

Şehre dönüyoruz... 61



## Bir şeyler oluyor galiba!

Babam bir aydır işe gitmiyordu. Sabah kalkıyorum, kahvaltayı hazırlamış beni bekliyor. Güle eğlene sofraya oturuyoruz. Kedimiz Paspas da çok mutlu, sandalyelerden birine tüneyip şaşkın şaşkın bizi izliyor.

Tabii, Paspas hiç durmaz. Onu unuttuğumuz an, hemen patisini uzatıp zeytinlerden ya da salatalık dilimlerinden birini yürütmeye çalışıyor.

Babam, “Paspas, ortalığı yağa bulayacaksın, daha yeni sildim yerleri!” diye çıkıştığında, ağzında avıyla çoktan uzaklaşmış oluyor bizimki.

Babam evde olduğu için, servise de binmem gerekiyor. Tramvaya atlayıp, okula kadar birlikte gidiyoruz.

Geçen gün okulun kapısında bana sarılıp öptüğü anda içimden taşan soruyu daha fazla tutamadım.

“Baba, bu izin biraz fazla uzun sürmedi mi? Hem, yaz mevsiminde de değiliz,” dedim.



“Sıkıldın mı beni her gün evde görmekten?”  
diyerek gülümsedi.

“Hayır, bence çok güzel. Eskiden ayaküstü bir şeyler atıştırıp, koşarak servise yetişiyordum. Şimdi sabahlar daha eğlenceli. Ama...”

“Ama?”

“Yani işte tam da anlayamadım neden artık hep evdesin!”

Babam diz çöktü, iki eliyle omuzlarıma dokundu.

“Aslında haklısın. Bunu seninle daha önce konuşmalıydık, ama belki hızla bir çaresine bakarım diye düşünmüştüm.”

“Neyi düşündün baba?”

“E, şey... Bak, büyüklerin dünyasında bazen böyle olur. Yani işler her zaman yolunda gitmez. Tabii, bu her şeyin sonu değildir. *Güneş mutlaka doğar*, derler ya, öyle düşün.”

Babamın gözlerine dikkatlice baktım. Yok, üzgün gibi değildi.

Ellerimden tuttu.

“Şimdi, ben her sabah erkenden kalkıp işe gidiyordum ya, işte o çalıştığım işyeri kapandı. Öyle olunca, orda çalışan herkesin bir süre boyunca erkenden kalkıp işe gitmesine gerek kalmadı. Tabii, bu geçici bir durum. Biraz zaman geçince her şey yoluna girecek.”

“Yani yine o işe mi gideceksin sabahları?”

Babam yine gülümsedi.

“Yok, sanırım orası olmaz artık. Ama çalışacak başka bir yer bulacağım,” dedi.

Babama sarıldım.

“Olsun canım,” dedim. “Annemin işi var nasılsa. Bir süre kahvaltıları birlikte etmek de çok güzel bence.”

Babam iki yanağımdan da öptü.

“Okul çıkışı tam burda olacağım,” dedi.